

www.parohiaserbanvoda.ro

Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUCHARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

**DUMINICA IZGONIRII
LUI ADAM DIN RAI**
(a Lăsatului sec de brânză)
SF. IER. LEON, EPISCOPUL ROMEI
(Lăsatul secului
pentru Postul Sfințelor Paști)

DUMINICA IZGONIRII LUI ADAM DIN RAI

Tema izgonirii lui Adam din Rai reprezintă o transpunere a expulzării penitenților în afara bisericii. Aceștia trebuiau să rămână în afara ușilor bisericii, icoană a Raiului, și să-și plângă păcatele, pentru a fi reintroduși în ea, împreună cu catehumenii, la sfârșitul Postului Mare.

De aceea, iconografia acestei duminici se întemeiază pe imaginea lui Adam plângând înaintea porților Raiului. Dramatismul trăit de credincioși în această duminică, dramatism insuflat de însuși dramatismul lui Adam este „asemănător” cu dramatismul trăit începând cu Sâmbăta lui Lazăr până în Sâmbăta Mare, când urmărim zi de zi Patima lui Hristos pentru readucerea lui Adam în Raiul pierdut.

Această denumire sintetizează, de fapt, întreaga pregătire pentru Postul Mare. Noi știm că omul a fost creat pentru Rai, pentru a-L cunoaște pe Dumnezeu și pentru a fi în comuniune cu El. Păcatul său l-a lipsit de această viață fericită și existența sa pe pământ este, totuși, un exil. Hristos deschide ușa Raiului oricui Îl urmează, iar Biserica, descoperindu-ne frumusețea împărăției, face din viața noastră o călătorie spre patria cerească.

Izgonirea lui Adam din Rai, care încheie Săptămâna brânzei, este așezată la începutul Postului Mare pentru a arăta urmările nefericite ale neascultării și ale însoțirii cu patimile. Numai prin înfrânare și prin supunere față de Domnul, poate credinciosul să se învrednicească de dobândirea Raiului, pe care Mântuitorul ni l-a deschis din nou prin jertfa Sa de pe cruce.

Cele două extremități ale Postului Mare reprezintă, așa cum amintește Nichifor Calist, cei doi poli cruciali ai istoriei mântuirii - căderea și mântuirea: „Postul Mare, care urmează după această duminică, va fi mai mult chiar și decât o simplă restabilire a Raiului, fiindcă, încorporându-se în «al Doilea Adam» la Paști, creștinul va anticipa duhovnicește învierea de obște, trecând astfel virtual de la timp la veșnicie”.

În Biserica slavă, această Duminică poartă numele de „Duminica Iertării”. După Vecernie, are loc un ritual de iertare în timpul căruia fiecare creștin își cere iertare de la ceilalți prezenți, iar corul cântă irmoasele canonului Paștelui. Originea acestui rit al iertării se găsește în Palestina, unde, după mărturiile Sfântului Sofronie al Ierusalimului, „în Duminica ce s-a obișnuit să se numească întâia din săptămânile Postului Mare, se săvârșea Sfânta Liturghie, ca de obicei și fiecare se împărtășea cu preacuratele și de viață făcătoarele Taine și mâncau puțin, după cum era obiceiul. După aceasta se strângeau toți în biserică și, făcându-se îndelungată rugăciune și multe metanii, călugării se îmbrățișau cu sărutare unii pe alții, sărutau și

pe stareț, făcându-i metanie, și se rugau să le dea binecuvântarea, care să le fie de ajutor și de sfătuire în nevoițele ce le stăteau înaintea. După ce se săvârșeau acestea, se deschideau porțile mănăstirii și ieșeau toți din mănăstire cântând cu voce dulce: «Domnul este lumina mea și Mântuitorul meu, de cine mă voi teme? Domnul este Izbăvitorul vieții mele, de cine mă voi înfricoșa?» și celelalte stihuri ale psalmului”.

Acest obicei a lăsat numeroase urme în Triod. De aceea, cele două extremități ale Postului Mare, Duminica brânzei și Duminica Floriilor, cuprind aluzii iconografice și ritualuri extrem de limpezi la acest obicei.

Obiceiul slav, al iertării reciproce, poate fi privit și ca o solemnizare a iertării prescrise în mănăstiri, în fiecare zi după Miezonoptică și Pavecerniță, dar faptul că fiecare se împacă aici în mod individual, cu preotul și unul cu celălalt, îi dă un caracter de profundă autenticitate, evidențiind dispoziția fiecăruia dintre credincioși spre o adevărată pocăință și o schimbare decisivă a conduitei în relațiile cu aproapele său.

Sărutarea de la Vecernia Duminicii Lăsatului sec de brânză reprezintă o anticipare

a împăcării universale a oamenilor, în Hristos Cel Înviat, ce va fi simbolizată de un alt rit al sărutării săvârșit la încheierea Utreniei Paștelui, în timpul căruia se cântă: „Ziua învierii! Să ne luminăm cu prăznuirea, și unii pe alții să ne îmbrățișăm. Să zicem fraților și celor ce ne urăsc pe noi. Să iertăm toate pentru Înviere. Și așa să strigăm: «Hristos a înviat din morți cu moartea pre moarte călcând și celor din morminte viață dăruindu-le!»”

Prin primatul iubirii, afirmat în acest rit de iertare reciprocă, Triodul apare ca un ciclu, ale cărui două extremități se întâlnesc. Începutul corespunde cu sfârșitul, dar nu îndată, căci efortul depus în timpul Postului Mare, ce se deschide într-o atmosferă pascală și de participare mistică la Patima lui Hristos, vor da celui de-al doilea rit al iertării profunzime duhovnicească și hristologică, pe care cel dintâi nu o are.

Înviind astfel „înainte de înviere”, creștinul va putea scăpa de asprimea judecății pe care o comemorează Duminica Lăsatului de carne, pentru a fi inițiat în mila și comuniunea cu Dumnezeu în timpul celor cincizeci de zile de după înviere, icoana veacului viitor. ❖

Părintele Dinu

POSTUL SFINTELEOR PAȘTI

Astăzi ne cerem iertare unii de la alții, punem smerenia și dragostea la temelie Sfântului Post, și intrăm în acea perioadă a anului liturgic care este cea mai frumoasă, mai bogată și mai plină de făgăduința mântuirii: perioada pregătitoare pentru primirea Darului Învierii.
Slujbe, cântări, rânduieli deosebite, dar mai ales post, înfrânare și rugăciune.

Periodă de urcuș duhovnicesc, Postul Mare aduce cu sine în primul rând schimbarea alimentelor consumate și a cantităților de hrană. Fără post, fără o înfrânare trupească, nu putem vorbi despre petrecerea creștinească a Postului Paștelui. Că postul alimentar singur nu ne ajută la o creștere duhovnicească și nu ne duce la împlinirea rostului acestui Post, este de la sine înțeles. Dar fără el întreg eșafodajul Sfântului și Marelui Post se năruie, nu există materia pe care să adăugăm

rugăciunea, pocăința, milostenia, și să altoim dragostea de Dumnezeu, jertfa, iubirea aproapelui și lepădarea de sine.

În acest post nu mâncăm produse de origine animală, și în anumite zile ulei și vin. Avem însă dezlegări: la ulei și vin în fiecare sâmbătă și duminică, iar la pește de Bunavestire și în Duminica Floriilor. De luni până vineri se mănâncă o singură dată în zi, de obicei seara după vecernie sau după Liturghia Darurilor mai înainte sfințite, legume și fructe, gătite fără ulei, iar sâmbăta și duminica se mănâncă de două ori pe zi bucate gătite cu ulei și se poate bea puțin vin.

Prima și ultima săptămână a postului sunt, după pravilă, mai aspre, căci în primele 5 zile de post numai două mese sunt permise, una miercuri și alta vineri, seara, după Liturghia Darurilor mai înainte

sfințite. Luni, marți, joi pentru cine poate, nu se mănâncă nimic. Dacă nu, după vecernie putem consuma: pâine, apă, ceai sau sucuri de fructe, eventual fructe sau semințe, dar nu mâncare gătită. Dacă putem totuși, luni nu mâncăm nimic.

Evident, copiii și bolnavii sunt exceptați de la postire. Pentru că este necesar discernământul și dreapta socoteală, fiecare credincios va adapta rigorile postului la necesitățile, sănătatea și puterea fiecăruia, nu înainte însă de a cere fiecare SFATUL ȘI BINECUVÂNTAREA părintelui duhovnic! Dar cu cât postul este mai lejer, cu atât vom înmulți mai mult rugăciunea, participarea la slujbele bisericii, citirea Sfintei Scripturi și cărților duhovnicești, milostenia, ne vom depărta de preocupările lumești, lucrând cu sârg la dezlădăcinarea patimilor noastre și cultivarea virtuților creștine. ❖

Slujbe în Postul Sfințelor Paști

Prima slujbă a Postului este Vecernia Iertării din după-amiaza duminicii Lăsatului de sec de brânză, în care toți, preoți și credincioși, își cer iertare pentru a începe postul în pace.

Tot acum se schimbă veșmintele și aco-perămintele, din culori luminoase în culori de doliu (de regulă negre, dar și mov). Pentru prima oară în acest post se citește rugăciunea Sfântului Efreim Sirul, însoțită de metanii.

În acest post se slujesc toate cele trei liturghii ortodoxe:

- de luni până vineri, din săptămâna a doua, Liturghia Darurilor mai înainte sfințite;
- sâmbăta Liturghia Sfântului Ioan Gură de Aur;
- în primele cinci duminici din Post și în Joia Mare, Liturghia Sfântului Vasile cel Mare;
- în duminica Floriilor - Liturghia Sfântului Ioan Gură de Aur.

Zile aliturgice (în care nu se săvârșesc Sfânta Liturghie): luni și marți la începutul Postului Mare; Vinerea Mare.

Liturghia Darurilor mai înainte sfințite, pusă sub numele Sfântului Grigore Dialogul, nu este de fapt o Liturghie deoarece în cadrul ei nu se aduce Sfânta Jertfă și nu se sfințesc darurile. Ea este un ritual solemn de împărtășire cu Sfintele Taine sfințite la

una din Liturghiile propriu-zise. Ea îmbină vecernia cu unele elemente ale Sfintei Liturghii. Cu toate că nu se aduce jertfa cea fără de sânge și nu se sfințesc darurile de pâine și vin, ea poartă denumirea de Liturghie deoarece în cadrul ei are loc împărtășirea cu Sfintele Taine.

De luni până joi, în prima săptămână la Slujba Pavcerniței se citește Canonul cel Mare, al Sfântului Andrei Criteanul.

În săptămâna a cincea și a șaptea (sau a Patimilor) din Postul Paștelui au loc Deniile. În săptămâna a cincea, miercuri se citește

integral Canonul cel Mare al Sfântului Andrei Criteanul, iar vineri Acatistul Bunei Vestiri. Deniile din săptămâna ultimă a Postului sau Săptămâna Patimilor se săvârșesc în biserici începând cu seara Floriilor, până vineri seara, inclusiv, cele mai importante fiind cele de joi și vineri seara, cunoscute și sub denumirile de Denia mică (cu citirea celor 12 Evanghelii) și respectiv Denia mare (Cântarea Prohodului). În acest Post se înmulțesc citirile din Sfânta Scriptură, iar cântările devin mai sobre și mai triste. ❖

„DOAMNE ȘI STĂPÂNUL VIETII MELE...”

Începem Postul Mare. Cu post, slujbe deosebite și multă rugăciune. La mai toate slujbele ne va însoți „rugăciunea Sfântului Efreim Sirul”. De aceea vă invităm duminică, 18 februarie, la ora 18, la biserica Șerban Vodă pentru a-l asculta pe părintele Vasile Ioana, paroh la biserica „Sf. Nicolae dintr-o zi” care ne va tâlcui această rugăciune de aur a Ortodoxiei și folosul ei în perioada care urmează.

însoțită de metanii și închinăciuni, după rânduiala cunoscută. Rostită astfel, cu înțelegere și simțire, ea preface și înnoiește întreaga viață sufletească. Stăruind asupra cuprinsului ei, vom descoperi o întreagă teologie a pocăinței, încât cu dreptate această rugăciune este numită „Rugăciunea pocăinței”.

Rugăciunea se rostește la toate cele șapte laude: Vecernie, Pavecerniță, Miezonoptică, Utrenie, Ceasuri și Obedniță; în total, de nouă ori în curgerea unei zile și de opt ori când se săvârșește Liturgia Darurilor mai înainte sfințite, întrucât rămâne partea de vecernie la care se rostește de obicei rugăciunea. Numerele opt și nouă, de câte ori se zice rugăciunea, ne duc cu mintea la cele nouă cete îngerești și la veacul viitor, simbolizat prin numărul opt, vrând parcă să

ne spună că numai pocăința ne poate învrednici de viața fericită a vieții veșnice și de traiul împreună cu îngerii.

Rugăciunea are trei părți bine deosebite. În prima parte, ne rugăm lui Dumnezeu: „Doamne și Stăpânul vieții mele! Duhul trândăviei, al grijii de multe, al iubirii de stăpânire și al grăirii în deșert nu mi-l da mie”. În partea a doua: „Iar duhul curăției, al gândului smerit, al răbdării și al dragostei, dăruiește-l mie, slugii Tale”. Și încheiem: „Așa, Doamne, dăruiește-mi să-mi văd păcatele mele și să nu osândesc pe fratele meu, că binecuvântat ești, în vecii vecilor. Amin”. Deci pe de o parte ne rugăm să ne ferească Dumnezeu de patru duhuri rele, de patru patimi, iar pe de alta, cerem să ne dăruiască patru duhuri bune, patru virtuți.” (Părintele Petroniu Tănase) ❖

Legată de vremea Postului Mare, rugăciunea Sfântului Efreim Sirul este o rugăciune scurtă, dar plină de putere și bogăție duhovnicească, cum numai marele părinte Efreim Sirul „alăuta Duhului Sfânt”, putea să o alcătuiască. Tipicul prevede să fie rostită având ochii trupești și mâinile ridicate în sus, cu ochii minții înălțați către Dumnezeu, cu umilnă, cu lacrimi și cu frică de Dumnezeu,

„Cuvântul care zidește” la ceas aniversar

Pe 20 februarie 2018 se împlinesc 7 ani de când parohia Șerban Vodă are o publicație duminicală. Numită simplu la început „Foaie de duminică”, tipărită în format A4, alb-negru, ea a evoluat an de an și a devenit nelipsită din casele celor care participă la Sfânta Liturghie în fiecare duminică. Astăzi ea face casă bună cu site-ul și facebook-ul bisericii noastre. Ne dorim mult să fim alături de dumneavoastră în viața de zi cu zi a comunității. Și de aceea se fac mari eforturi, materiale, financiare, de editare pentru a vă pune în mână această publicație, rod al activității misionare din parohia noastră și al dragostei părintelui paroh și preoților slujitori pentru fiecare membru al parohiei Șerban Vodă.

Sperăm ca prin această publicație, de fapt una dintre puținele din Patriarhia Română care apare săptămânal pe suport de hârtie și color, să reușim să ajungem la sufletele dumneavoastră, să vă oferim hrana duhovnicească de care aveți nevoie și să fim un liant între toți membrii comunității noastre.

Mulțumim tuturor colaboratorilor și celor care fac posibilă această lucrare misionară. ❖

Sărindarele

În multe din slujbele Bisericii ortodoxe, dar cel mai adesea la Sfânta Liturghie, dăm pomelnice cu numele celor vii și ale adormiți care sunt pomeniți de către preoți în anumite momente ale slujbei.

La început aceste nume se scriau pe un obiect care se plia în două, dând naștere la ceea ce numim diptice, noțiune care apare încă din secolul al IV-lea. La fel dăm și acum „liturgia”, împărțind pomelnicul (coala de hârtie) în două și scriind pe cei vii în stânga, iar pe cei adormiți în dreapta.

Sărindarul este rânduiala de pomenire a morților sau a viilor la patruzeci de Sfinte Liturghii în șir. Cuvântul sărindar vine de la grecescul τα σαρανταρια - ta sarantaria, care înseamnă un grup de 40.

Credincioșii aduc sărindare la biserică la începutul posturilor mari, mai ales al Postului Sfințelor Paști, căci în toate sâmbetele acestuia se pomenesc cei adormiți la Sfânta Liturghie și la Parastas. Sărindarele sunt însoțite de prinoase (grâu, vin, zahăr, mirodenii și altele) necesare în primul rând pregătirii colivelor, dar și lumânări, untdelemn, tămâie.

Dezlegarea sărindarelor se face în Sâmbăta Floriilor. Creștinii care aduc un sărindar la biserică trebuie să se roage mai mult în toată această perioadă și să participe la slujbe, în sâmbetele special rânduite pentru pomenirea morților, dar, mai ales, în ziua dezlegării sărindarelor, când pregătesc colivă și alte daruri spre a fi împărțite ca milostenie. ❖

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 18 - 25 FEBRUARIE 2018

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 18 februarie	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica Izgonirii lui Adam din Rai (a Lăsăturii sec de brânză) Lăsatul secului pentru Postul Sfințelor Paști – Utrenia, Sfânta Liturghie
Luni 19 februarie	17 ⁰⁰ -18 ⁰⁰ 18 ⁰⁰ -20 ⁰⁰	Vecernia Iertării Slujba Pavecerniței cu Canonul cel Mare; Zi aliturgică Începutul Postului Mare
Mărti 20 februarie	18 ⁰⁰ -20 ⁰⁰	Slujba Pavecerniței cu Canonul cel Mare; Zi aliturgică
Miercuri 21 februarie	07 ³⁰ -09 ³⁰ 18 ⁰⁰ -20 ⁰⁰	Liturghia Darurilor mai înainte sfințite Slujba Pavecerniței cu Canonul cel Mare
Joi 22 februarie	18 ⁰⁰ -20 ⁰⁰	Slujba Pavecerniței cu Canonul cel Mare
Vineri 23 februarie	07 ³⁰ -09 ³⁰ De la 22 ³⁰	Liturghia Darurilor mai înainte sfințite Slujbă de priveghere de toată noaptea - După Sfânta Liturghie, va avea loc slujba Parastasului cu citirea sărindarelor
Sâmbătă 24 februarie	17 ⁰⁰ -17 ³⁰	Vecernie
Duminică 25 februarie	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica întâi din Post (a Ortodoxiei) - Utrenia, Sf. Liturghie

În această săptămână, de miercuri până sâmbătă, toți preoții bisericii vor spovedi, pentru ca noi să începem cum se cuvine postul și să ne putem împărtăși în număr mare în Duminica Ortodoxiei.

CANONUL CEL MARE AL SFÂNTULUI ANDREI CRITEANUL

Este un canon de pocăință ce se cântă în prima și a cincea săptămână din Postul Mare. Este un lung imn liturgic, cu peste 250 stihiri, alcătuit din 9 cântări bogate, în care apare des invocația: „Miluiește-mă, Dumnezeule, miluiește-mă!”, care ne amintește de rugăciunea vameșului din prima duminică a Triodului.

Sfântul Andrei Criteanul, autorul acestui canon, s-a născut la Damasc, în jurul anului 660, într-o familie creștină care i-a dat o educație aleasă. Devine monah în „Frăția Sfântului Mormânt” de la Ierusalim și secretar al patriarhului de Ierusalim. În această calitate ajunge în 685 la Constantinopol, unde semnează actele Sinodului VI Ecumenic. Rămâne la Constantinopol și i se încredințează conducerea unei importante opere social-filantropice, în special a unui orfelinat și a unei case pentru bătrâni. În anul 692 este ales episcop de Gortyna, Creta, de aici numele de „Cretanul” sau „Criteanul”. A fost un mare episcop misionar, a construit biserici, a înființat mănăstiri, a dezvoltat lucrarea filantropică a Bisericii, s-a ocupat de educația tineretului din eparhia sa, a fost un bun predicator, a compus o mulțime de imne liturgice. Este considerat cel dintâi autor de canoane liturgice. A trecut la Domnul în anul 740.

Când au apărut canoanele?

Canoanele liturgice au apărut la sfârșitul secolului al VII-lea și începutul secolului al VIII-lea, înlocuind, în mare măsură, imnele liturgice numite Condac. Canoanele, care au fost compuse la început de creștinii sirieni elinizati din Palestina, sunt mai sobre din punct de vedere muzical și au un conținut teologic mai accentuat.

Alcătuirea Canonului cel Mare

Canonul liturgic are nouă cântări, formate din multe stihiri scurte, la care se intercalau la început nouă cântări biblice folosite în viața liturgică răsăriteană.

La Canonul Mare al Sfântului Andrei Criteanul au fost adăugate în timp câteva canoane mai mici, compuse de Sfântul Teodor Studitul (+826) și Iosif de Sicilia (+886). Iar în secolele XI-XII, un canon de două stihiri a fost adăugat în cinstea Sfintei Cuvioase Maria Egipteanca, căci duminica a V-a din Postul Sfântului Paști a fost închinată ei. Apoi a fost adăugată o stihiră de cerere către Sfântul Andrei Criteanul însuși.

Ce este Canonul cel Mare?

Acest canon este meditație biblică, rugăciune de pocăință și un dialog al omului păcătos cu propria sa conștiință, luminată de citirea Sfintei Scripturi. Sufletul care se pocăiește plânge, având în inimă smerenia vameșului și în minte cugetarea la întoarcerea fiului risipitor și înfricoșătoarea judecată,

despre care ne vorbesc Evangheliile primelor trei duminici ale Triodului. În privința conținutului, Canonul Mare împletește marile teme biblice: Adam și Eva, Raiul și căderea în păcat, Noe și Potopul, David, pământul făgăduinței, Hristos și Biserica ș.a., cu mărturisirea păcatului și pocăința. Dar păcatul nu este al unui singur om, ci al întregii firi omenești căzute, de la Adam și Eva. Canonul cel Mare se cântă în Biserică în perioada de pocăință a Postului Mare pentru a ne arăta că oamenii au nevoie de pocăință și de iertarea păcatelor pentru a ajunge la mântuire.

Pocăința a ridicat din păcat și patimi mari păcătoși, care au devenit dascăli ai pocăinței pentru întreaga Biserică, și rugători pentru cei ce se luptă cu păcatul. Cuvioasa Maria Egipteanca este invocată în Canonul cel Mare în stihul: „Cuvioasă Maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi păcătoșii!”. Iar mai târziu, Biserica a adăugat în Canonul cel Mare și rugăciunea adresată chiar Sfântului Andrei Criteanul: „Cuvioase Părinte Andrei, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi păcătoșii!”

Lacrimi de întristare și lacrimi de bucurie

Dar semnul pocăinței profunde este plânsul sau lacrimile căinței. Lacrimile sunt un dar de la Dumnezeu, iar cele de pocăință sunt numite întristarea cea după Dumnezeu, după cum mărturisesc Sfinții Părinți. Sfântul Ioan Damaschinul ne arată că nu orice plâns aduce fericire, nu orice tânguire și lamentare este o virtute, ci plânsul pentru păcate, numai acela aducând mângâiere. El face distincția între plânsul egoist, din orgoliu și plânsul adevărat. Acesta din urmă este regretul sau căința pentru păcatele pe care le-am făcut, pentru timpul pierdut, energiile sufletești și trupești pe care le-am cheltuit în zadar, fără sens

duhovnicesc și fără nici un folos pentru alții.

De la Părinții Bisericii, trăitori și dascăli ai pocăinței, știm că lacrimile sunt de întristare, numite și „străpungerea inimii” și lacrimi de bucurie. Primele curăță sufletul de păcate, și continuă uneori și după ce au fost iertate păcatele, ele transformându-se în lacrimile bucuriei, izvorâte din rugăciune. Dar lacrimile bucuriei apar după ce credinciosul a trecut prin lacrimile pocăinței. Spovedania aduce împăcarea omului cu Dumnezeu, iar lacrimile ce-i urmează aduc sufletului pace. Lacrimile nu sunt un scop în sine, ci semnul căinței profunde, al bucuriei iertării și refacerii comuniunii cu Dumnezeu, dătătorul de bucurie.

Cântările bisericii noastre sunt compuse mai ales de călugări care au plâns o viață întreagă, și s-au învrednicit de lacrimile pocăinței și de lacrimile bucuriei, aceste cântări aducând pace și bucurie în inimi. Ele nu urmează ritmul naturii împătimate de plăceri, ci urmează ritmul metaniilor, acela al pocăinței. O astfel de muzică ne ajută la susținerea rugăciunii de pocăință.

Participarea noastră la Canonul cel Mare

Prezența noastră, a tuturor, la Canonul cel Mare trebuie să fie o participare, și nu doar o asistență. Rugăciunea noastră, a tuturor, este un dialog în adâncurile cele mai tainice ale existenței, prin care stăm la rugăciune în Sfânta Biserică, vorbind în mod nevăzut cu Dumnezeu, Maica Domnului, Cuvioasa Maria Egipteanca și Sfântul Andrei Criteanul însuși. Acest canon are menirea să ne descopere păcatul, iar prin lacrimi de întristare să ne ardă păcatele și să ne spele sufletul păcătos asemenea focului ce curăță fierul de rugi. ❖